

MS 119

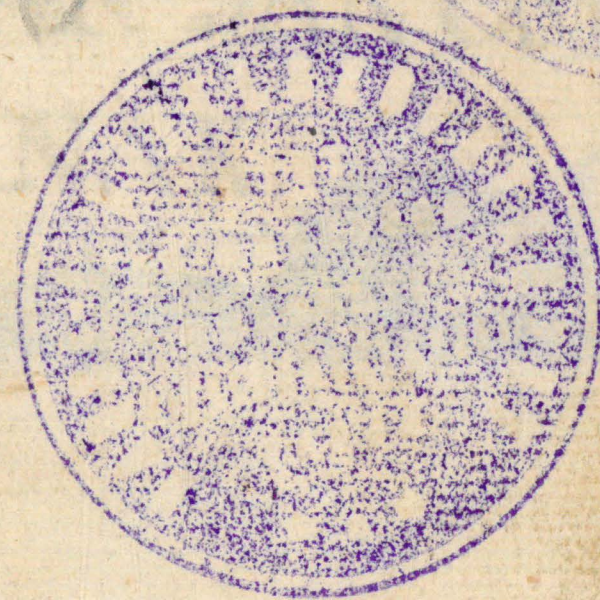
Martouon ajandita 71 1/2

Ms. 260

MS 119

o/ker

f. Dors #0

A' Halál.

Ugy tetteink hogy látom meg görbedt hátával,
A halált; járni a földet prédájával.

Emében szinraro halálos türei

Nét kezében állo nyila s. menykövei.

S. Gyás fátyollal bé vont romor a brárattya
A leg vadabb állat népet példartattya.

Szörja minden félé pusztito szinrait.

Eként szaporittya o gyáskos prédait.

Resztvette merre jár o a népet.

Okádvan mindenre pusztito türeket.

Atar

Akár mint kerüljünk egyetértségre talál.
 S. Vérről fent regyetlen jegyvire le kasszál.
 Egyet a' bérlefég tündes rebélőből
 Ragad ki; más pedig máris véres öléből.
 Mint a meg ért gyümölcs fájáról magára
 Le hull; úgy eundor jut némely halálára
 Más pedig mint a fű — hogy roxán kasszára
 Vettetik; oly hamar el ér halálára.
 Midőn nyilnak rajta az élet roszája
 Olyankor nyilik meg neki a sir sája
 Elte tavaszának virágzó korába
 Az el enyészésnek csik homályába.
 Vagy elöl vagy hátrább egyetértségre talál
 Ki ki azt az orát mely sirba kíséri
 A Császár legyest udvarban is kasszál
 A Halál; királyra, koldusra rá talál
 Le oldozza ő a királyi övönél
 És hozza a siruak kebelébe önt
 Kicsiny nagy és minden ronto lába alatt
 A Halálnak meg hajl; ő kit kit el alát.
 Prédáló jegyvire S. verengző karja
 A Hertzeg Urjainak a sirba tártarja.
 Királyon

* * *
 Királyon Szegények mindnyájan elafestünk
 Van semmivé válón bujdosó tavaszunk
 És lester a testi kremenek negéje #
 A Sirban sereglo' seregmenek ebéje. —
 * ~ *

A Szerelm.

Szerelm! o gyenge szívennek szorattya!
 O! Jfju szíven türes indulattya!
 Nyóla merejének mely jó raj mérei
 Szinte illy edesek emek érresei
 Meg györ mindenek Venus meleg sége
 Gyuladot ő tölle a föld keressége.
 A Sermeistet mihelyt bimbóját ki nyitja
 Eltűnnek; e türes beleje szorittya.
 Szeret a gyenge sziv, Szeret a neményebb,
 Szerjed az Jfju, gyuladot a Vénebb,
 Hanem külömböző szíven egdelme
 Türesobb, S. seb mindig az Jfju szorad,
 Hanc me. Gyenge

Gyenge hasadtában a Rosa édesebb #
Az Hjúsgnár is Szerelme édesebb
Doldog is a kinek ifju idejében
De férkezik Venus tüze nébelében
Mert a kis Cupido egyetér el ér minket
És meg lövi hegyes tegeivel szívünket.
Í. Ha egyetér meg lök két egymást Szeretőket
Nem lehet egymástól elszakítani őket.
Pyrammát í. kisbékört kör fal építették
Mégis Szerelmeket által bevilágították
Sőt gyilkosok lettek meg halnak egymástól
Az elmaradt Dido könnyei elcsúsznak.
Mit dolgozhat? mindent meg győz tüze ellen
Santorgo lábai mindennel rá mennek
Jupiter öltözik Bika formájában
Hogy hogy Európát kaja hálojában.
Édes gyümölcseket terem Venus fája
Módol mindenkét piroslo almája
Pedig o! fájdalom amon sokszor g. tal
Mézecserint Szárvához í. keserve
fel fal.

Bizonyítja

MS 119
4
Bizonyítja eztet Kátrissus példája
Kit semmivé teve tulajdon formája
Vala ő Venusnak leg kebbin leánya
Magaival mullato grácián bálványa.
Saurat benne sebé piros ábrázattya #
Í. Ahaszdo hajnal gyenge pizulattya.
Az ő ho kím nyaka kéme kére kaja
A Dóls terméretűen egy remek mun.
Piros ajaknak kedves mosolygása
A Nyari hajnalnak gyenge hasadása.
Gyenge patyolatya domboru mellyének
Í. Gyönyörű termete Szécsi testének.
A rá valo horkas nérezt marasztottán #
A Szivet egy titkos türral badgyasztottán.
De mi lett belőle? gyenge pizulattya
Lett maga kéjének gyászos áldozat.
Sármány lett az Ortra áldozat a szép
Maga Szerelmese é volt keserve
* * kin. —.

A Váltorandóság

Jenek - De deremnek ingadoz morgása
Ha szemembe tűnik az élet forgása.

Vég elfő szülém az almát meg evém
A boldog életet váltoravá tevém

A mértéketlenség ekkor pottyra vasa
A halál segyvere közönsébe bé tása.

Azolta éltünk van boldogság árnyéka
A Váltorandóság szomorú játéka

El veszte azolta már az állandóság,
Uralkodik rajtunk a Váltorandóság.

Már szerentsénn arany szálát a
hoggy tettrik.

Azolta minékünk a fátumok ma,
ezik

Most ülünk szerentsé rosát kebelé,
ben.

Majd hullunk a fátum borzasztó ölé,
ben.

És erre sem is vesztünk futnak az értendőn
Gyász felleget hoznak a néma jövődön.

A levőn a jövőn egyaránt el fogynak
A nagy Pyramison a tornyok le rognak.

Csoly Ilyum fényes vára is, birodalma
Csoly hártágo is, Roma retentő hatalma

Mutassáton meg ti minént porba esett
Az a mit sok szavad irradva keresett

Hogy midőn az idő egy Romát meg eszen
Lássa e por sereg belőlle mi leszen.

Hogy a kien e földön büstke lábbal mennek
Csomoru példáján tanuljanak ennek.

Lássan hogy ha kis méz éri nyelvünk hegyit,
A fátum közibe fullánkat elegyit,

Ex élet forog a Váltorandóságnak
Keressen; nint vége a Váltorandóság
nak.

E föld kereséget gyakran ingas vásra
A Váltorandósokat ez is magyarázza.

Az ögyer

Az ő gyermekei a kőn rajta élnek,
 Annymhoz hasonló változástól félnek.

A változandóság' pusztító hatalma,
 Alatt; görbed a föld széles birodalma.

Babylon Saguntum is, sonjényes városok
 É. A bennem rangjokkal fel puffadt lakosok

A vas fogu idő' tornának példái
 A változandóság' szomorú példái.

A Paraszti kunyhója a Főp. palotája,

A Koldusi manko is, a Király palotája,

Hamar tseréi tésznek ha kegyetlen karja

A mostoha sorsnak; mivelni akarja.

Fölkülni fűgg - ki tészszün trélniát próbára,

A változó idő' vonnya ezt rá mára.

Nagy sándor vir kartrol fut farad de vallyon

Nem azért hogy végre réstegen meg halljon?

Miön reménykednek hogy majd trélniát éri,

A fátum bus mérgit réa akkor mérí.

Miön majd aratná munkája pálmáját

Olyankor nyitja meg a sz. neki skáját.

Az éj

* * *

Az éj köny tiszjétől meg nedvesítettett
 A Gyerge szellőtől által frissítettett.

A nap jénnye által életre gyűt rosa,
 Gyönyörű illatu mostolygosa pirosa.

Meg tsapván a napnak hevesebb sugara
 Duval hajtja fejét a földnek hátára.

Igy hull el életünk aranyos levele,

Ra' fuván az irigy fátum dühös kele.

Ex a földi öröm: most majd ki fészülünk,

Majd a meg vettetés porába kerülünk.

Most ezers tisztel majdég meg a sintsen

A ki réánk bár egy szemmel tekintsen!

A ki öntyün nékin terhes keservinket,

Mátnak hivalkodván le nevetnek minket.

Mi hat a Szerentse? ember! mit vár sz
 tölle!

A ki szinte tartya akkor fut előlle!

Egy ezer fullánkal elegyült édeség.
Az ottet imádo földi nege-deség.

A' Szüntelen valo változások rabja
Melynek tartósságát tsakafátum rabja
A' mostoha soronak jobbin és bal karja
Ugy játszogat minnet amiként adarja.

Most mosolyog rajtuk az öröm rosa,
Majd hasitva szivünk! a bunak dar-
ja.
daja.

Váltak az idő meg változtat minnet
Könnyen be szennyezi fényes érdemmet.

A' Változandóság rabjává tetetve,
Érkez viaskodásig alá vettettetve,
Kell gondott viselniünk földi életünkre
Mig göröngyöt vetnek hideg tetemünkre.

~
Fél.

A.) Indul a nyár bus uttyára
Fél borul a merőze.

7
És Morának határára.

Magos ho az ledőre.
Sarka Grölland határait
A' melynek jagyos partjait
Szüntelen ho fedez.

2. Kemény jagyával kedvetlen
A' rét havat mutogat
S. Mindeneknek egy kelletlen
Hideg szállást osztogat.
Az egész természet alszik
Hi hi tüze mellet nyugszik.
Isak a vadon ordítanak.

3. A' patsirta csikar szelét
Halván; meg szün notája
Silomélait éneket
Föbbe nem hangit sálja.
Jég ül a vizek árka-ra,
S az ég botos hárpittya-ra
Sötét sátyol vonódik.

4. Flora kertye elenyészett
Pástorok nem sétálnak
Gyászból az egész természet
A' fákn kopatron állnak.
A' Füst forrás be' fagyott,
Igy mindeneket el hagyott
Előbbi ennége.

5. Cérés kalászos mereje
A' rét zöldös határa
Ra' ülén a tél ereje
Most pusztán áll magára
A' fát raktott vesztéjétől
Pántis juha seregétől
A' dühös tél meg fosztá.

6. Korok nőnnek réteinken
Nintsenek juhok sereggel
Hoval fedett mezeinken
Isan a farkas seregel.

8
Nint most öröma kunyhóban
A' mérei szállásokban.
Szomorodnak mindenen.

7. Felült jeget fellegekre
A' fel; a' tél ki ronta
A' magos eres hegyekre
Fejér fátyolát vonta.
Az erdő zöld leveleit
A' mérő tarkas színeit,
Fejérré váltortatta.

A Javasz.

Mulin mord együnken borzaszto homállyal
Mely olyan vastagon borult volt réája.

A szurmaras télnek ködös éje széled,
A tavasz fel derült a természet éled.

Jú jú bimbos plánta új életre kapnak
Meleg sugarától az éltető napnak.

Örvendj o! természet ujul most a földed,
Értékeid ágaiból hozádor ki földed.

Éllyel olvadozván a tél hideg honnya
Chloris föld sátorát mezeinkre vonnya

A tavaszi hajnal piros szekerével,
Fell lépet egünkre oltott fényével,

Katán hangitsálmak a sok muszáj sok,
A trónuszú pöntyörök fülemile st. mások.

Mint egy triumphusba kiteri a telet
A sok virágból font koszorú ki kelet.

Meg érkezett Flora a tavasz pompája
Hangzik a mezőn a pártor szurugyája

Gyönyörű a mező szép tekintni rája,
Mely kist térsége mely szép bokrétaja.

Is is s. együgyűség mulatnak egy máj,
A virág kertekben nyáját mosolygás

Az öröm s. vigasság egy mást szorogattyan,
A gyenge grátián öket apogattyan.

Öröm urakodni a tarlós mezőben,
Feng a fülemile a földes erdőben.

Levele közt járunk Jébus sugarával,
Hangzik a pártor pihegő tornával.

Amott rug a pártor kedves térgésével,
A követszék közt a kristályos vízzel.

Járunk benne Jébus arany sugarával
Flora festetett partyát virágjával

Majd a tündes Luna gyenge pirulattya
Az egész környéket alomra ringattya.

Midőn a természet be hunnya szemét,
A kis Lefir szöki mirtus leveleit.

Gyözedelmesre ült a tavasz székén
Fuval a kis Lefir virágos környékén.

A pártor sippja a tordán böge
Az egész természet újá születté.

A füvek - - Virágok - - a pártor rugása,
Az árnyékos liget tündes süsögása.

Nyílt tornákántori a tavaszi dísznek,
Egyes hangal néki tiszteletet vísznek.

Ki Boldog.

Ki él boldogságba? --- egy kisség fontoljunk
A' Boldogrol szolván ne hogy tán álmodjunk.
Eha sem élünk mi hanem nagyobbára,
Mind tán keszülgetünk élni valahára.

A' míg egyszer talán midőn nem is véljük,
A' néprzett életet egészen el éljük.

Gazdag Király szegény egyide mint a' má'
sík.

A' míg él egy néprzett boldogságra vá'
sík.

* * *

Néz körül egészen e' széles világot,
E' felely láttára benne telyes boldogságot

u. Arkus.

10
Néz körül fontold meg - I. ugyan mit látsz benne,
A' miről elmondhasd hogy boldogság lenne?

Azt mondd a' Király fel Isten mert enné,
Szavára; a' tűzbe ererenis mennék.

Az ő nagy Tronussa majd az eget éri,
Honnan jobbágyira a' büntetést mérí.

És erre eleibe szánaként borulnak,
Szárazan; a' nix tölle grátriát koldulnak.

A' midőn el megyek residentriája,
Előtt; azt nérdexem tám Isten munkája?

Ki tudná le írni az ő boldogságát,
Az ő birodalmát az ő méltóságát.

Obalgatag ember! Sennyei itélés erről
A' féged rongáló hallando emberről.

Sokkal nagyobb a' te boldogságod annál,
A' mely a' magosra portyott tronusszáll.

Otet gond epesztí - te tehered fejed,
E' Isenfejjel eszed nix kunyhóba tejed.

En mindent el nértém - Semmi sintsen olyan,
Mire a' boldogság szánakatlan folyar. -

De nértem az élet első pitvarába
A' Iszetsemőn s'gyerkek tiszta korába
Az életnek ezen bimbózó rosája
A' Gyenge tavasznak egy tiszta formája.

2 Ezt is egy nyavalya alig éri s' meg hall
1 Egy tavaszi rosát tiszta egy kis szél feljall.

Cirva köszönti ő meg most a világot,
Anyja tejből szopja a nyomorúságot.

A' földi örömet meg meg sem kóstolja
Már a nyomorúság s' sirás le rabolja.

Kéz közt meg nem tud küllömböset tenni,

Már a nyomorúság réá fogat feni.

Itt hát nincs boldogság -- meg meg sem is éri,
Ezer inségen is már nyomba kisérik.

De nértem az Ifjak komor klastromában
A' Vigabb életnek képzelt virágjában.

É mit láttam itt? ennek lépésit ki mérin,
Meg is indulati a rosba kísérik.

Az idő retri közt a Nyár leghevesebb

Az Ifjak érotlen szíve legtüze sebb.

A' nagyra vágyást, az indulaton skarra,

A' bűn, a bujaság, az Ifjat tiszára.

A' módj szép köntös, a' son mullattságok,
Ebben áll az Ifjak bolond boldogságok.

O' de ezek még jól el sem is kezdődnek,
Ezre sem is vesztésük már el végeződnek.

É' igaz boldogságunk ezen késleltetik,
A' Vénység rántja mint egy siettetik.

De nértem az érten skabad udvarában,
Az ember élet böttesebb skarszában.

Már ez ért gyümölcstöt hoz mint a' fa őstetel,
A' fejér haj fürtek elegyülnek őstetel.

De őstetel nehezebb az ága a' fának,

Fő feje a' gondtól a' meg ért gardának.

Kerdi immár banni Ifju bolondságát,
Lafan, Lafan unni a Világ hírságát.

A' son házi gondok homlokára ülnek,

Ezer rinzo s' gyötrő fájdalomakat dúlnak.

Iszedsége midőn el gyü az estvének,

Nyugodalmat akkor sem adnak testének.

Itt sem láttam semmi olyan tartósságot,

A' mitudna adni igaz boldogságot.

De nértem az élet végső skarszába

Az aggot Vénységnek bus éjtravájában.

Már itt el irtottam minént paraszolja,
Hogy a bu nyilai szívet szurdolja.

Felne is meg halni unyán az életet
É' még is mint egy bánya elmult idejét.

Mint telbe a földet leg több szél rinorra,
A' Vénseget leg több rin's bu ostororra!

A' son gond's nyavalyán tudulnar rájon,
É' egyes erővel rántolja orrajon.

Eltűn négy részbe ^{ig} ~~öt~~ fel kerestem
Hjába -- még is fel teti tölomtól el estem.

Kértem a világnak széles merejére,
Boldogságot leső népek seregére.

Láttam hogy a fősvény pénzit számítálja,
A' kereskedő nyert aranyát számlálja.

A' hajos kiteszi életét korrára,

A' széles tengernek lebegő hátára.

A' Dús abba tartja leg főbb boldogságát.
Ha nevelheti meg annyi val jószágát.

Tünődik hogy gyűjtse aranyát rarára,
A' Gondok hábjai tsapdoszák egy mára.

Körül néztem én így az egész világot,
Coholt sem találtam fel a boldogságot.

El fordulék tölle östve tsapván kerem,
Anathorva mondam: hjába igyekerem.

Kintsen itt boldogság hol süntelen felünk,
Hol most eget erünk majd nem is remellünk.

Itak a boldogságnak egy tündér sugára,
Egy ideig tartó s. el enyésző pára.

Külömböző sinii vitorlákkal járnak,
É' Jengeren; a' kik boldogságot várnak.

Az Ijutsan abba tölti el világát,
But, farad, hogy élje boldogul világát.

De hiába étte fonala el szarad,
Még is ezen kedvelt kintsire nem arad.

A' Királynak feje felett - palotája,
Stanaturáján; - süg a halál dárda.

A' Paraszt azt mondják boldog kunyhója,
Dolgorin is hibát nem talál sorában.

Magához illőnek láttja tsendes honnyát,
Coha sem irigyli a' Király vagyonnyát.

Igaz - boldog - o. de ritkán vagyon olyan,
Ijjos sorsa ellen hogy ne paraszollyan.

Ki boldog hát? újra azt merem kérdeni,
Nem tudom e' kényes kérdést meg fejtetni. —

A Reménység.

Reménység Reménység! éltünk vas metskája,
Évedő hajónnan te vagy vitorlája.

Az arany idővel töllünk el skaladott,
Boldogságunk; tsak a Reménység maradott.

"Fel vonta kedves sátorát egünkre,
E' úgy foly mint a balsom sebesült szivünkre.

Moruljon egészen bár sötétbe az ég,
A' Reménység tüze szivünkbe még is ég.

"O az alélt szívek retsegtető Anyja #
A' Remény próbáknak skülő ráptalannya.

O egyedül rövid életünk kö' fala,

O a sötét éjjel mosolygo hajnala.

Ezen kedves hintáner retsegtető szíle.

Altal; földül éltünk fergeteges tele.

A Reménység tüze inditto lángjával,
Kisztetvén; haladunk érdemünk kardjával.

Egy öltözék czzel Marsnak sisakjában,
E' vagdal dúhössen az ellenség sorában.

Ma' pedig azonos Pallás oldalához,
Dül; a' más nőrelget a' tenger partjához.

Ezzel Leonidas egy marok hadával; #

Menyen Szabaditni Spártát haláltával.

A' Iszta Reménység ma Szerentsét ígér.

Aolnap a váratlan ora sirba riser.

Ma deritt mi reánk tisztakédes eget
Jupiter; holnap küld egy gyászos felleget.

E' Világ piattzan így nevetünk is, félünk,

Ma' je kétségbe esünk; de még is reméllünk.

Aol seprőre fogott a reménység bora,

Nem vigasztal egyéb ott tsak a' sir pora.

A' Katona fél a véres ütközettől

E' az agyatol; még is lelkesedik ettől.

Probálunk félünk is, de még is reméllünk,

Vesztünk is nyerünk is Reménységgel élünk.

Cőt mixer a' halál fornyakló kelei.

Ma' funak; akkor is, birtatnak színei.

Már szinte mulirni belöllem a Lélek,
A Reményseg még is kijattya hogy élek. —

Egy.

Isjunak tiltott Szerelmre mi,
att vala Apja gyilkossága által
lett szomorú esete. Kitis test,
vére egykori sétálása közt egy
ternető helyen, egy idegen Lé-
lek formájába meg látván, vég-
tére meg esmér. —

Festvén. Hol vagyok! oh eger! — mitóda félelem,
Mely idegen látás borzastya rebelem!

* Itt láttuk a halál dühös diadalma, *
Itt láttuk a halál dühös diadalma,
Itt az éjtravának nyomor birodalma.

* * *

Émetten vagyok é? vagy csak álmodásom
Vérette ily helyre tartorgo járd som.

A Kétségbe esés a félelem árja
Emberi erőtlenségek által járja.
Itt látom a néma kriptákat egy sorban,
A király a jobbágy hevernek egy sorban.
Egy mundaiba hever a földi test várra
És a vad halálnak egy rakott tár hára.
A meg rothadt töntör bűnein közt nyögnek,
Itt meg trüfoltatott pompája a gögnek.
De oh nevést látás ott három szép lélek!
Vidám ábrázattal bátran njáltja élen.
Oh! be boldog lelnek a kina míg éltek,
Az ernötségségnek tüdőre volt éltek.
A tiszta virtusnak le szédett pálmái
Méltóságok által; nyert ditső szikrai
Az örök az erre emelt ditsőségek
Ki nem alvo lángal körülötte égnél.
De jaj — oh! mit látok egy borzasztó Lélek,
El felejteti még azt is hogy élek.

Lélek. Ne fély oh keresztény-ember vagyok-éltem,
Voltam a mi te vagy, de o! hogy nem félttem.

Erzi gyászos sorsom - az egenek anyja,
Őrök kinnal vétres tettem bostoni utatya
Nyögön itt a kínos türes tengerében
A' Selej de nerség sötét éjjelében.

István. Fávoztasd o! kérlek rettentő formádót,
Ne közeledj hozzám sárgálló ortrádót
Nagy Isten! be tudá ábrázat vonásor,
Mely rettentő állat forma mordulaton.
Homlokán a' diükös vad Jurián ülnek,
Haja körbe a bus gondon elegyülnek.
Ortráján ül a gyász, a' halál az éhség
A' sonnyadt betegség a szomorú véség
Keményből a kínos türei szikráznak
Nyarán a kegyetlen Viperán tatáznak.
A' kezéből folyó patar zivatarja
Egész testét önnön vérébe takarja.

* * *

Mit tsináljan, semmi erőt nem találom
Minden érzésimtől meg fosztva itállom
Ugy tessék meg állott forgása a vérnek
Sátársára evad formájú tiúndérnek.
Ember - horra mennem - de Selex ne vallyon,
Azt mondja kiadó, ez is hát meg haljon

Selex. Az egenre kérlek segits ez inségben,
Nem huzlak én téged ily keserűségben.
Ember voltam én is - o bus emlékezet,
Nyujts kérlek bártan egy barátságos kezet.

István. Szerentsetlen társam! ugyan mi volt tecc,
Melynek jutalmául e' nint érdemletted.

Selex. A' Selexi esméret furdal - bus nebelem,
Morrád - ha beérlek, s. így tsan bum nevelem.

* * *

Szerelem tett engem apám gyilkosává,
Ez ennyi kínoknan örökös rabjává.

- - - - -

Az Ijju ezt tsapong, Vénusnak nebele,
Tüzevel, pedig majd az egész föld tele.
En is felgyuladva a' Vénusi tűznek,
Hévetől; rabjává lettem egy szép szűznek,
Azt apám eleget tiltot ugyan ettől
Azt Ijju ^{kezes} türes szeretettől

De éretlen elmém eztet meg vetette!
A' mit a szív diktált art szentül követte!
Sőt még - fáj mondom! - hogy meg nem engedte,
Apám! e lyánt vennem - elmém arra vette!
Hogy bolond fiának negyetlen dardája
Altal, jött el Apám utolsó órája! -
Oh millyen gondolat vezette dardámat
Szulajdon kezemmel meg ölni Apámat!
Erőtséjé méltán is! haragja az égnek
E tsapta gödribe ezernyi in ségnek
Testvér. Nagy Istén! mit láton? igazé vagy álom?
Az én testvérem ez, őtet hol találom?

Sélex. Te vagy kedves Dátyám, én vagyok ara ki
Egy leányért Apám éltet oltottam ki!
En testvéred aki éltem sengerjébe,
Szíttottam ezen kinnok tengerében.
Nint nemem se nyaram se öröm se telem,
Ezernyi tövissen szurdalján kebelem,
Sem a kies Javasz vidám bimbózása,
Sem a piros hajnalgyenge hasadása.
Midőn a madarak kontrertye hangrattya,
Az új természetett örömbé ringattya. -

16
Jobb öröm reggelre éltém nem ebresztin,
Itan a bufattyolát szivemen szélesztin!
Egyik kint a másik egy más után váltya,
Minden szom szüntelen tsak a jajt rialy,
tya..

A' Döls.

Nem vagyont fényes titulust s aranyot
Adnak a dölsnek az lger; hanem nagy
Selnét; a mely a titulust utálja
Szalga szinével.

Istend - a világ fiait nevetvén
Őtet a tisztég szine nem varittya,
Nem kíván a rőt sokaságba nyerni
Szapsolo vörst.

A Gögös Trofnak levet ütni nem tud,
Esmerős nélkül szerez élni mint sem
Már barátságát esedezze holmi.
Semmi bestrédél.

Sem hegyek, sem folyó vizek haráját
Nem határokra nézi; merre föld van
Mindenütt, mint ősi harája földjén
Fölt szabad éltet.

Egy tavasz őszi nyár vagyon életünkbe
Sél is egy amely amaron hibáját

Könyveri sorstör.

A gyermeket a téjtől alig hogy el veszik
Már az indulatok őt szelvényekre teszik.
Alig hogy tud nézni job és bal két fele,
Már ezer rost képre adja magát elé.
Alig várja hogy ki találjon a porban.
Már tizfra tornyokat épít oda sorban.

12
Már a nagyra ^{vágya} vágya benne gerjed,
A kívánság türe lassan lassan terjed.
O Hajdalom! hogy ha réá neziünk erre,
A következőknek ez igaz trimere.

Könyves szemmel lehet itélni belölle,
Hogy a jövőendő mit fog szülni belölle.
Nézd el gondolatit az ifjú ésszen
Indulati rajta mirent erőt veszen.

Az ésszen lámpássa tsak tsillámlis bennén,
Sél tet szándékjokra rák módjára mennek. H
Az indulat határ nélkül való partja,
Mindegyiket mint egy le lántrólva tartja.

Nézd a sor gavallért el irtódtól töllek,
Millyen sor bujaság ordít ki belöllen.

Ert a bujaságnak szerelme aprasítja
Art a nagyra vágyó gögösség puffasztja.
Ez egy pénzres ládán a pénzt komputálja,
S. attya hátra lévő napjait számlálja
Ohajtja apjának halálos oráját
Hogy ki elégittse pénzéből galáját
Ki vágot röntöset a más simmogattya,
A csúszól dolgorott szabot pironogattya.

Hever a bujaság tunya bőltsőjébe,
És a hivalkodás puha nebelébe.

És akkor is midőn elgyű vőz orája.
Bujaságot lehel ki el sárgult szája.

Introdarja trisra frankjával a szemet
Mindenki; tapodván, a belső érdemet
Pese-sebb előtör a város gálája
Mint sem a virtusnak tündöklő fénylője.

Pedig o fájdalom! ki a testiségre,
Párvire halgat, jut siralmas venségre.
El repül ő tölle hiatal orája
Szengülnek az erex szantul szép orraja.

Parna haj fűrtjei enkor ösöré valnak,
Az elrepült időn rollax kiabálnak.

Sántorgo lábai alig bírják elé
És el keseredin ha nér vissza felé.

Emorván nér az el tölt időket,
Keretné nem látni a volt esztendőket.

Látta hogy ha korán nem vétünk elmagot
Nem rakhatunk télbe a tsürbe asztagot.

Mosolyog éltünkbe egy bimbos ki kelet,
Egy nyár egy ősz végre érjük a busz telet.

18
Amazon hibáját égyakran sirattya,
Ha az őn hiát tunyaság ringattya.

A Barátság.

Nem nézem már többé a részeg világot,
Vidám szemmel nézem az ártatlanságot.

De nézem két szivnek titkos rejtenébe,
Két igaz barátnak tiszta nebelébe.

Der ditső barátság önts erőt eszembe!
Jedd fenyessé magad resztető kerembe!

Undorodás nézni ez élet vigasztát,
Évétnekkrel tellyes világnak hívását.

Az irigységgel bal sors volt sátori magának,
Nints itt vége a gond és vétnek hatalmának.

Itt a sors két szinü ember hivalkodik,
Pandora pisilte magva uralkodik

- - Leg jobb boldogságot kapon évilágba,
Az egyenes szivü igaz barátságba.

Az ártatlanságnak nagyon itt szállása,
A' két szinűségnek nintse meg maradása.
A' bujással való társaságtól ollyan,
Magát; tiszta szivét aztal nem móscollyan.

Artatlan beszédje tiszta; nem nekedet,
Az ő nyáján szivü birtatása edes.

Birtato beszédje keservinnet oltya
E'ive bus szivünknek orvaságos boltja.

Mint a' harmat által a' rosán frissülnek.

Köny tiszteje által fájdalomnak enyhülnek.

Artatlan ő is; mint egy neveti magába,

A' tsuf irigységet rongyos gubájába.

Ha nedves baráttya bus esetét vèrzi,

Az ő igaz szive hasonlóság érzi.

Isan ő köt a' lastromat mérgecsült sebünkre,

Midőn nintsen senki más segítségünkre.

E' bar paraszt kunyhoba zárja boldogságát

Ditő szive ott sem veszté méltóságát. †

* ~ *

Barátom Sirhalmá,

hoz.

Most látom mi vagy o. 'földi gyönyörűség!

Most - - most - - midőn gyilkol a' bu is keserűség).

Most látom ez élet' tündéres árnyéka,

A' változandóság' szomorú játéka.

Melyben a' mulóság egy fő pottarra hágott

A' hol tövis körött szedjük a' virágot.

Ezerentsenével szinte veressein az eget,

A' játum annor von rá gyászos felleget.

E' világnak szem fény vesztő tündér kénnye

Ollyan mint az égnek hamar támadt fénynek

Mely midőn ég leg jobb is; szebb rogyogványában,

Annor hul a' felleget sűrű homályában.

Most ülünk revéllyen fényes uraságba,

Majdég kerülhetünk koros pusztaságba.

Egy kis öröm éltünk alig hogy kösrönti
Már a bal sors reá rettös mérget önti.

E rövid életbe így tehát mit várunk,
Fuvál a trombita keserűt nextárunk.

Eként forgattya a hallandók nottáját,
Kilátta a jövőn setét éjttaraját.

És a természetnek állandó törvénye.

Hogy váltakozó legyen és sebes öfvennye.

Hogy valami fel völt egy ször el enyészten.

Hogy a földnek gyomra mindent meg emészten.

A Fatumnak ezen vérrrel irt végzése,

Miatt; lett most sűjjes fájdalomtól érzése.

Ingadozik tollam ennek leírásán,

Repedezik szivem, ennek panasztelésén. —

— — —
Egy terhes betegség alatt nyomorogva,

Küzdött hiv barátom; kilente kéttől fogva.

Serjedése s, sullya nagy nyavallyájának,

Ellent állott minden Doktor kurájának.

— Tám e volt az egen'el stánszavarattya,

Hogy legyen ő a vad halál áldozattya. —

Eljött végső éje sötétet leplevel,

Sel tetret volt Luna homályos fényével.

Iszedség szállot volt a' néma viderre,

Ejjeli nyugalom az egész környékre.

Még a luxubráló kána is most meg unt,

Énekelni; tám még a bagó is el hunt.

A midőn federne mindent nyugodalom

En is midőn kunyér - o terhes fájdalom!

A' Halál el metrvén élte fonalának,

Csalát; véget vete nagy nyavallyájának.

Mé' takará' tehát barátom a porba,

Ő; a por kenyerén előkel egy sorban.

— — —
Csomoru tekintet vesztet miről írjak,

Magam tartortassam vagy továbbis írjak.

O! bár szorult szivem könnyim láporárára,

Kijelnen meg; s. eredetne sebes folyására.

Így midőn ben fejtő keservim nem birnám,

Csabad tsatornákon magamat ki sirnám.

De le hul tollam -- s. nints erőm hogy le írjam,

Pum; nints annyis szemem a' mellyen ki sirjam!

Áz ő ki mult képe izekre repesztte,

Czivem; s. lelmem sírú könnyekkel epesztte.

Ugy tetten hogy ezen bánatokba vészett

Czivem; soha nagyobb fájdalmat nem érzett.

É, méltán -- mert a mennyi vig időket tölté,
Mind aztat kétszerte immár ki börtölte.

Önted hát két szemem szapadon záporom,
Hogy tudja meg minden az én gyászos torom.

Hintis vigasztalása le vert életmemnek
Ugyis; tsak panasza terhes rezervemnek!

Éljator bus hangot bértren hegyek halmor,
Igy talám enyhülnek a kintz unalmor.

De a hány szor a Nap aranyas sugarja,
Fel tesszik; mind újul bánatimnak árja.

Mely süzű az éjjel ezüst szín harmatja,
Oly borros reserves szivemnek bánatja.

Ugy tesszik vonaglik a világnak fele.
Midőn nőreledin a tél dühös szele!

Mert ezen esztendő gyászos Novembere
Errekeny szivembe mérges dárdat vere!

Midőn Darátomat véletlen el vere,
O' a' jagyos rebelü sötét sirbatevé.

A kertében tsak most nyílt Pünköszi rosa,
Formáját játszotta orraja pirosa.

Isten is ember előtt valo viscelete,
Minden lépéseit aranyba követte.
deq főbb is nagyobb tárgy volt előtte erköltsé,
Mellyet be nem mőstholt a bűnön sümöltsé,

Szeméből tündörlöt a szeretet is jóság,
Ditső komlónán ült az alátatosság.

Ha nértél testének külső ramájára,
Itélhetél annak belső formájára.

Füktelte szülét szerette barátit,
Detsült mindeneket mint maga sajátit.

É' ezen felett a mi argyali életünk
Obus emlékeztet a mi szeretetünk.

Két sziv egy a másért egy ~~sziv~~ türtel eget
Kenyvedtünk egymásért örömet is inséget.

Rebelével együt érzett hív rebelem,
Ha nevettem ő is -- ha sirtam sirt velem!

Vala bánatimnak vigasztalására,
Öröm oráimnak szaporítására.

Midőn így épült a barátság fonala,
Mosolyog vala rám az élet hajnala!

Miden napom virádt tellyes öröme
Nem vártam hogy é'x ilyen bus estvére,

Midőn ketté vagál be kegyetlen valál,
Illyen barátságot o' te dühös halál!

Talám irigyleted boldog életemet,
É'ért meréd réám ezen inségemet.

O' eltölt időnek kellemetessége,
O' mostani gyászos sorsomnak insége!

O' kedves barátom, el hagyálte engem,
Éz egész környéket jajjós hangal tengeren!

Mint májusi éjnek a zöld szőlő fája,
Aly hirtelen levél a halál prédája.

Rád fuvozt a halál irtózatosságra,
El hervadt éltednek zöldellő levele.

Midőn nyilnén rajtad az élet rosája
Akkor törtéred a halál dárdaja.

Midőn nevetnéd szerencsés ölébe,
Akkor hullál a sír hideg kebelébe.

— — —
Te gyászos trixusok szomorú környéke,
Erdők! hegyek! bértnek! s. sír merők vidéke!

Reserves bánatom jertek hangorkátok,
Egyes vállal bumát tiis hordozzátok,
A vállatok is ha ebből részt veszen,
Bumnak hordozása talám könnyebb lesz.

— — —
Az égentől talám e ki szabott sorom
Hogy ez élet legyen nékem gyász koporsóm.
Bumbar bánatomban síron kelek állom
Enyhülést kívemnek soholt sem találom.

A bumbar s. bánatnak dühös tengerébe
Everek én immár eltem sengerébe.
Ez áttal enném e világi élet,
Még a halálnál is reservesebbé lett.

Corsom a haragos tengert képrétteti,
Melyben hajom partját soha nem érheti.

12 3
Vesződöm stnylőddm itt a nélkül hogy még,
Nem remélném is hogy jobbat ad az ég.

Mit tegyek hát? -- halál! ha így bánál velem,
Erdők! kezenet te hozd emelem.

Siettesd eltemnek utolsó óráját
Nyissad meg nékem is a sötét sír száját.
Hogy testemnek arral egyesüljek pora,
A kiért így tóroq könnyeim zápora.

Így megelégedve szállom koporsómba,
Nyugodalmat kapom utolsó ágyomba.
Külömben én rédm nérvé ez az élet,
Még fosztatva tölle egy végső ítélet.
Innább kívánom én a sírba vitetni,
Mint sem ily öldöklő kintolgyötretetni.

— — —
De le hajtom immár el kábult fejemet.
De kaptatolom könnybe feresztet szememet.
Nyugodj szelid lélek ditsősség karjain
Nőjjen rosa bokor siradnak hantjain
Nyugodj szelid lélek kívánt tsendesfégybe.
Juttasson az atya magához az égbe.
Hogy a midőn elérst a végső órára,
Bátran elé állhas a nemény próbára.

Már is a tsillagon ditső fényessége,
Között fénylin lelve tükta ditsőssége.

Ugy tessék hogy látom milyen szép s. bent sorba,
O' milyen tündésen ülsz az angyali karba.

Engem itt marasztván a sors már tiszta síron,
S' emlékeztetédre bus versenit írok.

Selmettem nevedet síródnál egy köré
Mely legyen a te hív sívednek tükröze.

Egy igaz keresztény egy ember szerető
Egy hív barát; a'kit fedez e' temető.

Nagy és tisztu Virtus lakozott ő nálla,
A' Halál egy garédag predára találta.

Itt van hát egy jó szív... hallando nek este
Az erköltségségnek ártatlan trimere.

Kit Nyolcz száz negyedik á' hon novemberc.
Ezen mohos sírnan & kebelébe vere. —

* ∞ * ∞ *

A' Hajnal.

A' Hasado hajnal piros ábrázattya,
A' mezőket arany skinnel játszódattya.

Sel tettet Aurora tüzes szekerével,
Meg nyitá a hajnalt aranyas kerével.

Hinti minder felé piros sugarait,
Gyengén aranyozza bértrek oldalait.

Az éjjel földünkzről másuvá költözött,
E' piros vereslő ingeket öltözött.

Egy új fényel tettet fel a' nap egünnyön,
Mint egy frissebb erő tsergédet szivünkön.

A' Sándtoron sippal a' tordán bögefővel,
A' gyenge madarnak kedves énekléssel.

Egy sívvel fogadják a' piroslo hajnalt,
Egyenlőleg funnak mindnyájon örömdalt.

Az ártatlan nyájan a' füze kállognak,
A' nyugodt emberek munkájon hat fognak.

A' munkás garda is siet a' mezőre,
Hogy gyűjtsen magának a' téli időre.

Minden munkálodix szünseges munkával
Egyer a' Teremtő bölté akarattyaival.

Isan a' tanyát látom puha derekaján,
El nyulva; heverni gyenge párna hajján.

Kiterjeszti a' nap nagyobra szászloját,
Meg ^{nyitja} mutatja a' Rosa mosolygo bimbóját.

A' benne hált Zéphir & ki repül ágyából,
Kedves illatot hoz Szagos párnájából.

Repül sebes szárnyal a' több virágokra,
Trifszitő levegőt hint széjjel azokra.

A' névelő égnek meg tisztult kárpitja,
A' nap felgyüvén az ég kárpját meg nyitja.

Az egész természet meg nyitja szemeit,
Ujjá szüli mint egy minden tetemeit.

* * *

Nem külvőben gyüvünk miúj életre,
E' elé állunk ama végző itéletre. —

* ~ * ~ *

Az Este.

El enyészett Phæbus arany szekerével,
Fel tettet égünkre Luna szép fényével.

A' Fündörklő nap meg gyengült galájában,
Duvir az estvének szürke hálojában.

Fel tettetett a' szor tsillagon tűrei,
A' Nyugtato éjjel tiszta trimerei.

A' sötétes éjjel a nappalt ijeszti,
És a' mely tengernék öblébe sijjeszti.

A' kis patarotska kedvesen tseregded,
Mellyet onnan jellүүл üveg tükör fedet.

Vízébe a' ho szin követszék ferednek,
Partjára a' nitsiny halak emelkednek.

A' harmat hul a' fü levelen tsirárnak,
A' gyenge szellőtszék a' nyár fán tsatárnak.

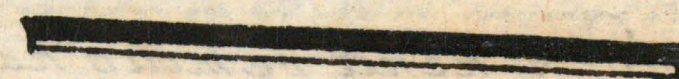
A' Nyugtato éjnek tsendesítő kára,
Minden ajkait laxatolta kárta.

Lángolo erejét a' nap elvesztette,
Az éjj birodalma ezt meg emésztette. —

* * *

Igy hul el a' halál setét éjtrákája
Altal; életünknek mosolygo rosája. —

* ~ * ~ *

* — *

Utolsó Itélet.

Első Ének. Jungbol.

Mig más Poétáknak Mennyei hárfája
Altal hirdettetik a világ pompája. —

Mig ők az emberi változó színekre,
Festett sorst; véstik tárggyul énekekre.

Mig hazám béliek tolla pompást versel,
A' vitéz, Márborug tetteiről versel.

Amennyén az idők végső határára
Vettem gyenge tollam egy oly nagy scénára,

A melynek képzerte rettentő látása,
Mint a vérrel festett egyver' tóttogása.

Hallatni akarom a trombita hangot,
Ama minden népet rémittő harangot.

Se irom a' rospant hegyek tsirorgását,
A' föld sarkainak ösrve olvadását.

Mint nyög a' föld s' tenger egy végső veszéjével,
Mint török paltráját a' halálnak széjjel.

Láttatni akarom az Igen Királya't,
Mint mondja a' népek nagy Sententriáját.

Élelem söröm közt kérdezem magamtól,
En vagyok-e? s' nekem erőtlén tollamtól.

Ki telik e' oly nagy dolgon rajzolása,
Milyent nem látot a' tóllagon forgása?

Miotta el kerőtem ezt; a' király sennye,
Nekem; tsana a' világ tsalárd tüneménye.

Gyöszte o te világ fel fordult lármája,
Halgasd mit zengedez Musámnak hárfája.

O! ti szent Angyalok! segittsetek engem!
Ki a' Jeremtőnek ditsősségét zengem!

Milliom világok mindenható Attya,
A' Semmi méhéből nincsen egy szorattya.

Ki kotta az eget, s' e' nagy keresztet
Nyujts egy porferegnek kérlek segittséget.

Isendesítsd le szivem' mély érzékenységet,
Osrlassd el Selkennnek sürü setettséget.

Ember! nézd e roppant világnak szépségét,
Ezen kever földnek minden ékeségét.

Az éva szíze al buvo nedves virágokat,
Az arany színt jártó terhes kalászokat.

Nézzed kiességet a gyönyörű nyáznak,

Hevőtől; meg érlett sárgálló határnak.

Nézzed teker vennyit a folyó vizeken,
Fejét az erdőknél beplántált hegyeken.

Íxintsd a völgyeknek gazdag oldalait,

A mellyek táplálják az arany magvait.

Az émláthatatlan pompás városokat,

A tengerre ki ált mérésű hajókat.

Nézd ezt - s meg látod Dél s. Észak közt mely nagyon

Céjjel terjesztett körben vetés vagyon. -

Mely széles théátrum hol gyakorolhatya,
Regyelmét s haragját az égnek atya.

Íxintsd ama tüzes lobogó fáklyára,

Mely vigyáz az időn sebes forgásátára.

Íxintsd sokaságát azon tsillagoknak,

Mellyek mióta van a világ, ragyognak.

Mellyek mint gyors posták ki szíbot uttyokban,

Járnak; még sem fárad testek futásokban.

O! mely roppantnak nék lenni a térségnek,

Az hol millionyi ily planéták égnek.

elliön mind ezeken nagyságát szemléled,

Nem mindegy tartónak teremtetni véled?

De imé mint a fák leveli el hullnak,

Ezen a világnak végén mind el mulnak.

Hajába nertük enkor helyét a térségnek,

Hajába boltorattját a kévellő égnek.

Leg kisseb nyoma se lesz a tsillagoknak,

Valamint alatt a fényes trónusoknak.

Az idő s a világ el fog töröttetni.

Isár egy por szemcsékre sem fog szemléltetni.

El győ végű időnk de mikor s mely tájban,

Az el vagyon tárva egy végű homályban.

Sam minen utánna e földnek forgása,

Altal; tit eresszer gyű el aratása.

Minor az országon a mellyek tsiráznak,

Voltak hantjából; más Durbont koronáznak.

Micön a bünbe el merül a föld pora,

Galám akkor jö el a váratlan ora.

A mellyben a föld, Nap, s az égen el mulnak,

Az émláthatatlan égő tsillagok le hullnak.

— — —
Ti világ lakosai! erre serkenyeten,

Sell; ti Tyrannusok! ettől vesztesseten!

* * *

Egy felleget magát fel emeli dél tájban.

A' nap alatt borítja egy sűrű homályban.

Ej lesz - a' szél miatta roppant sánu hulnak,

A' fel emelkedett hegyek meg mozdulnak.

A' nagy tenger szíjjel szaggatja lántait.

És partján kívül lögdösi habjait.

A' Hold erüst szine vérbe borítatik,

Az égen tsattogó döngése hallatik.

Ekkor a trombita meg szól az égenből

Melynek fele látrik már a' fellegeből.

A' mely föld tengellyét meg ráro szorítanak,

Hangja; a' föld közep pontyáig be hatnak.

Erre a' rik elnek halálra ijednek,

A' holtan feltérben életre ébrednek,

Nem hasonlítható e' remény hangzásnak,

Nagyságához; hangja azon ordításnak

A' melyet midőn a' mely segbe hullatnak,

A' Partos Angyalon egyre botlatottak.

27
A' Föld golyóbíssa mióta öntetett,
Rettegetésb hangtól még nem reszketterett.

* * *

Hogy ha le hullatnak az Angyalon vallyon.

Mit vár épor fereg hogy ő meg ne haljon!

A' Érkhalmon innen a' Nyomorúságnak

Habja közt; nints helye tartos boldogságnak!

Egyik Nyomorúság a' másikat éri

Egyik jaj nyomba a' másikat kíséri.

* *

Ha - meg emlékezvén az ember sorsára -

Sépésinek lenne ki szabot határa,

Ha a' bűn szédítő karjait meg vetné,

A' Pént, kevély seget, képséget, nevetné.

Hogy ha figyelméne a' végző órára

A' Föld tengellyét meg ráro trombitára.

- Egészeken meg vetvén így a' világ fényét -

Coha el nem hagyja a' virtus ösvényét.

A' bűn az egyedül mely okozta bennünk

Hogy az ítéletre oly félve kel mennünk.

* * *

Elusám! azért kinek a' holtan sírhalma,
Kört, kedves az éjél sötét birodalma.

Jövel, veszed tollad egy olyan scénára,
Melybe a' félelem ült leg főbb portrára.

A' kétségbe esés hol oly portrra hagott
Milyen még nem érte soha e' világot.

És moru változást! hajdon mint álomban,
Merülve ült a' föld a nyugodalomban.

Elnyeletett most - meg fosztva szépségétől,
A' kétségbe esés skörnyű tengerétől.

Az éltető napnak frissítő sugára
Nem sütt többé az ő széles határára.

Nint világoosság - tsan menyköven szikráznak,
Mellyen az égen egymással tsatáznak!

Az ő nagy hegyei egybe olvadtanak,
Folyói s' tengeri mind ki szaradtanak.

O! földnek királya! veszed fontolora,
Mi lesz? midőn elgyű ezen végső ora.

A' bunak mely hegyes nyila fogja lönni,
És midőn ezen elé' fognak jönni. -

Hogy nézed oh Isten! hogy ily kin sa'mánnya,
Égyen e' föld kered' dicső alkotmánya.

* * *

Világ! hánytorgasd bár minden fényességét,
Sé szépség! mutogasd bár gyönyörűségét!

Sé Sárdaagság! kínálg' engem Indiaival,
Ama drága kintser ravott tárkarával.

De mind ezeken tsan gyáva rogyogvánnya,
A' midőn felkem a' felső' jót kívánnya. -

* * *

O én felkem! seldart, a kinek stavára
A' vad állott változ dajrai formára.

Hi meg emészteti a' tenger diadalmat
Sél függeszti a' láng' emésztő hatalmat.

Veled bírányitok nitzer hal gyomrában
Kínlodtal három nap s' három éjzarában.

Minor csernétex egy remittő éjjel,
A' haragos tenger bög szörnyű vesztéjjel.
El szaggatván kemény vas lántzokat jönnek
A' Czelex; a' kemény menyőörgések löner.
A' lángon a tenger hátán viaskodnak,
A' Czegény téveszen mindenket kapkodnak.
A' Jerhes korogás a' könnyen zápora.
Semmit test, nem kiűnik a' szelvestáborra
Husz meg maradnának nem néznek kintsekre,
Mind sikeken s' vakon a' szelek erekre.
Hogy meg maradjanak a' Profétát karján,
C'nyakra főre szegényt a' tengerbe szarján.
Se szál a' mélységbe - s' már minden art vélte.
Hogy elnyellettett a' haláltól élte.
De az ur tekintvén szegény szegájára
Ki nyugtya hatalmas keret tartására.
Labalanat vető a' tenger habjának,
A' villámá sovának s' az ^{szél} haragjának.
Meg kiáltja az ur hogy siessen elé,
A' Leviáthánnak a' tenger part felé.
Meg fogadja szavát s' parantsolatjára
C'zöndéntel fiatal szarvasnak módjára.

29
El érvén a' parthoz a' száját ki tátja,
A' remült Proféta az üreget látja.
Ellint menedék helybe bészál c'rongóban
Fel s' alá hajonak ez élő hajóban.
Ömárott a' folyó hegyen tetejére
Néha ereszkedett a' víz fenekére.
A' kit nem rettentett a' tenger rugása,
Hem a' szelvesteknek dühös bombolása.
Önérte a' tenger leg méjjebb torrában,
Járt-élvén a' halál gyász birodalmában.
A' nem esmért szirtok s' hegyek szövevénye,
Körött uborolván; e' szent jövevénye.
A' toruos tét halnak; két egész nap s' éjjel,
Küszködött ily bátran; e' tsuda vesztéjjel.
Ellihelyt a' harmadik hajnalnak sugára,
Fel tettret; a' magos hegyen oldalára.
E' tenger kirá'lyja a' víznek szinére,
Fel jöven; ki tette a' tenger szélére,
E' kevéis idég rá bizott vendéget,
Kibe az ur öntött tsuda vitérséget.

Második Ének.

Az ember fel ébred – ujjalag hallattya,
Harsogását ama trombita rozattya.

Meg szollására az embernek ennek,
A nagy Sententria hallására mennék.

A' Kelek ki térvén a nagy városokat,
Egyenlővé tessék a földet arokat.

Egy mezőt formálnak hogy mint egy udvarra,
Minden nemzetségek el férjenek arra,

A' ravot sírhalmok meg nyitják stájonat,
E' ki adja'n magokból rothadt pródájokat.

A' por meg lelkesül – s. emberi formára,
Váltakozva, rá esmér barát barátjára!

Pompéjus a' kinek királyi hatalma,
Ala; hajlott Roma kevély Birodalma.

Hi egy hit szegőnén vért ivopalofra,
Altal; lett a' sárga halálnak Soldofra.

Kinek teste tenger parton el vettetett,
A' Seje Prémentbe Crestárnak küldetett.

Era' Pompéjus most egyesül lelkevel,
E' ö'szve találkozik volt elleniségével.

Minden nemzetségek új életet napnak,
Eljövetelekor ezen végső napnak.

A' test meg ujulván – mint hív vőlegények,
Delkenet; meg napján ezen sár edények.

Ollyan tartos lesz en e' test alkotása,
Mellyet meg nem roptat az idő folyása.

Ama régi kriptá melyben Angliának,
Királyi; a' seregnek éneke valának.

Meg nyílik s. meg remül mint egy látására,
Kik birattattak volt Dajná'lovására.

A' koroná'kat itt csak a' virtus' fényge,
Kízeri; nem a' Heros' juvaludott kényge.

E' nem csak a' temető' s. kripták sötét homnya,
Közzül; buvik elé a' test Skeletonya.

A' maradékotol a' rut bujaságnak,
Fundamentomává' tétetett világnak.

Meg emésztett pora; stámtalan sereg^{eggel}kel
Házon hajtja közzül egy helyre sereggel.

O! De nem fog lenni az ő ebredésen,
Hajján; mindnyájukon azon egy érrésen.
Ki nem tudta magát a' bünöktől olni,
A' Sebelem nyila fogja azt szurdolni.

Inkább ülne a' sir bus éjtrájában,
Mint az Ujj Világnak fényes pompájában.
Ellenben azt a' ki egész életében,
Nem hajlotta bünök undon kebelében.

Nem retenti el a' menykövek' tápora,
Nem a' menyörgések' ropogó tápora.
Dátan fogja nézni miképpen sorognak,
A' Selek, az egek miként tikorognak.

Hajja a' szelt rugni a' vén tengert bőgni,
Az ily son rinoutól terhelt földet nyögni. —
De mivel ép Selet a' jó erkölcs larja,
A' Sebelem nyilat szivében nem ranja.

* * *

A' büszke méltóság, a komor szegénység,
A' Főnök, a' Pogány, Sida, kereszténység.
Kik egymást üldözték addig — egybe gyűlnek,
A' rossz az elcsúsz a' jók idverülnek.

Kinek sokkal jól tett Királyi palatája,
Ul annak homlokán az öröm rosája.
Mintha látnám most is Ditső érdemeket,
Miként koronára koszorús fejtek.

Je Vinkám nagy Selek földi archangyala!
O' Sirkéj kinek lelved virtustól egyvala!
Emlegetésére Vinkámnak s. Sirkéjnek,
Kik élve sámpási voltanak az éjnek.

Kik a' szilagosokkal rogyognak egy sorban
Kis erővel biro musám boruly porban.
Aldottan legyetek ti virtus sajátai,
Az idverült Selek boldogult barátai.

Mert töltetek plántált kristály forrására,
Mennek; vetém ujjam először hárfára

— — —
Si földi királyon! a' kinek hatalma,
Alatt; nyögött mint egy a föld birodalma.

Nézzetek a' Biro közreelgetésére!
Az egész természet végső nyögésére.

Nézzetek a' vízen habjai módjára,
Omlo nemzetsegen tszortorására.

Mindenin Szarad ki önti tanossait.

Minden Birodalom az ő tudossait.

Adam találkozás utolsó fiával,

Kimrod Angliának híres Durbonnyával,

O' nemzetsegeknek roppant sorsága,

O' végző órának iktortatosága.

* * *

Emberen fia! nézzüljetez erre,

Kjáltya egy szó erre a proba tételre.

Egy szó - mely el hat a föld közep pontyára,

És egész Világnak széles határait.

Ujra meg hallatik a föld ordítása

A vétkeket kintre Döndőnek rugása.

A Nyarok köztélés öblös habadéki,

És szélnek újra a szél süvöltő hajléki.

Áz el perseltedőn idős kopárszakai,

A' temérdek hegyek mérő szakaftakai.

Meg hajtyák fejeket le görbéd nyakokkal,

Tapodják az eret kintor tűz talponnal.

Se Monárka! Soha ki segyvert nem fogtál,

Győzedelem nélküli ki így riáltottál.

Áz eger az uré - de a földön rajtam,

Kivül, senni se lesz magam alá hajtóm.

320
Se földi Ditsőség fuvallódott pora,

Remüjjel te eren rettenetes Szora.

Mellyet meg halnak a Világ határai,

Melyre ketté nyitnawar ég kárpitjai.

O' meg mutattya az on felséges környekét,

Mely be az Ur emelt egy királyi székét.

Meg terri az Isten ditső ábrárait,

Mely a' jób és rosszabb utat meg mutattya.

O' Kényes Ditsőség! melynek tündöklése,

És szén a' bünösnek kinos gyötrődése,

Ne serkenis balgataz Musám felarokra,

A Roszszakat gyötrő bus gondolatokra.

A' min art kívánná az hogy bár álom lenne,

E' pompa; míg kinja rajton áttal menne.

Mondjad inkább etten hogy az egygyűgyűség,

Áz igaz bánatból indult keserűség.

Aa nem bujálkodunk a' rothadandókkal,

És emesitgyün lelünk rothadatlan jonnal.

Aa lelünk a' virtus küsleges edénnyel,

Igy nem retent minket e' pompának fényel.

O' nagy Isten! kinek igaz mérő fontja.

A' világi gögtől puffadtot le rontja.

Ki nék narokkal az eget meg morgatod,
A' Genger habonát lángá' váltortatod. -

Ki midőn parantsolsz az ostoba nőnek
Parantsolatodra abból előn jönnek.
Ime ténnyé álva lába' d'har borulok,
S' reszkető ajakkal reggelmet koldulok.

O' rejtsd el bűnöm az idők örönnébe,
A' felejténnység sötét örönnébe.
Erőtűse erőd erőtelenségem,
Esetimben legyen uarod erősségem.
Az én bűnös fejem nebeledbe hajtom,
Igazgató Irvemet uralnodjál rajtam.

* * *

Kitóda az a' ni' az embert rabolárta,
Az idő' forgását börtöni regulárta?
Kitóda az a' ni' a' Javast a' Nyarat,
S' az őst el' horra? - egy felsőbbakarát.
Vajha midőn szellem közzé' tűnnek ezek,
Jutná'nak eszembe a' Jeremtő' kerek,
Vajha a' váltóro sors mostohasága,
S' a' var' ékereztséni gyakor' taláradása.
Köröti, lántrolná' le nétséges nebelem,
Egész élettemben az Isteni félelem.

A' vár véres fegyver köröt tündönlőjünk,
A' vár fige fájunk árnyékába dőljünk.
Mind győzedelmünk, mind aratásunk vége,
Legyen a' Felséges Isten dicsősége.

Ö' vonja bársonyba a' sárga réteket,
Erlel arany színű szőlő gerendéket.
Adjad o' nagy Isten! hogy minden hajnallal,
A' felviradt napot kezdjem el szent dallal.

Midőn ringnek madár musika szerszámok,
Az én énekim is legyenek vidá' mor.
Ej köny tsejje földünk a' midőn ártattya,
Akkor kuljan nekem örööm harmattya.

Hogy így tiszteltesd meg ne szünjön bennem,
Még akkor is midőn a' sirba kell mennem.

Parantsold meg te a' sötét éjtravárak,
A' földnek, s' tsillagok türes világának.
Ispeggjencs tsendes világot leltembe,
Hogy a' vallás türet nyomján bé' irvembe
Egész életemben legy te segit ségem,
Dátritsd tsüggendő' lábú remény ségem.
Ne enged hogy nyilját a' félelem ája,
Ama vég' s' napon ereimbe kárja.

Hogy bátran nézzem a' könnyu meg nyittatását,
É' haljam az angyalok örömeiáltatását. —

Harmadik Ének.

Ama mindentudó könnyonen titkos tára!
Miként nyittatik meg — veszem már próbára. —

Éneklek a' jonnak boldogulását,
É' a' bűnösök örök parhottatását,

E' balgataq Musám erőtlen karszá,
Utolsó, é' egy szerelmind leg nagyobb próbája.

Értelem arét hogy most vagy borsnyút nyersen,
Vagy felejtérenység gödrébe heverjen.

De látván hogy végez — kegyetlen szárnyal,
Minden szilagoknál sonal fejtebb szárnyal.

É' látja mint kistebül a föld rekesége
Miként aluszik el a nap fényesége.

Most é' trombita sület hangortattya,

Majd egy mély séges halgata's nyugtattya.

A' Nagy Biro felül Ditső tronustára,
Minden felé el hat Ditsőült sugára.

A' kivet balra vett arornan ortája,
Arájulás s. halál remítő tudája.

Hezred mint nem kapják kinyomba helyeket,
Millyen remüléssel tápdofsa' helyeket.

A' ő szemeinnek rendetlen forgása,

Homlokokra todukt gondou tatárása,

É' a' hang mellyet villen a' fájdalom futat,

A' felrebben lévő gyötrődésre mutat.

A' kétségbe esés a' sirás kápora,

A' ő ortájouon váltján egymást sorra

De mért irjam ezt le? — hisse tapasztolja,

E' kint; magán a' kiz a' bünt gyakorolja,

Mely terhet apránktol anyáktól meg való,

É' az örök kinyomnan tengerébe való.

Mely képzeltetetlen lenne enkorára,

Ha érnének bár egy boldog minútára.

De könnyebb a' tenger árát ki tapasztui,

A' nappalt uttyában könnyeb meg tapasztui.

Mint sem volt napjain leg kistebb sugára

Süfőn virota, kinyom bus éjtravajára.

De nézred a' jonnak bátor abra' látja,

A' bölts terem tőnek Ditső rajrolattya.

Czemen ártatlanság tiszta violái,
Ortájon az öröm patyolat rosái.

Dogzog az ő felnek szepő telensége, #
Mintegy hártisusznak tej szin sejtésége.
Czemen a tündes sziv sugarais hinti,
Az Itélő bírot örömmel terinti.

Oh! igaz emberek! Ditső Diadalma!
Se a tiszta virtus! örökös jutalma!

* * *

Most mikor Ádámnak minden gyermekére,
Méretik a virtus és a bűn örökre.

És oly nékem te világ büszke monárkája,
Se Segények vérről hízott Despotája.
Meg külböbörtetél valyon most te attól,
Kit ki rártál hajdon fényes udvarattól.

Az, kinek neve, a nyilak vas zápora,
A fajtának lovak nyerítő táborai,
Az ágyu és trombita remény harsogása,
A véres segyverek szörnyű tsattogása
Kört; nyert borostyánért - a híx trombitáj,
Világ Hercefségének büszke trombitája.
A ki magát mint fel Istent tiszteltette,
Ki trónussát csak nem az égig emelte.

Prá büszke Hercegség hever most a porban,
A leg alább való jobbágyal egy sorban.

* * *

Mikelyt ezen nagy nap felgyű meg mutattja,
A Dolgoság helyét az egeknek atya.

Hogy az ő általa meg váltott hiven,
Nyugtassák meg abban Istent felő szíven.

* * *

Alol van egy gömlött hol a kinek szülni,
Az ájulat is halál leg főbb poltra ülne.

Körben egy to melynek még kénköves gyomra,
A roszságot gyűjti öblebe halomra.

Hol egy tituss erő gyötör mindeneket, #
Kinek Palladonát S. gögös trimerket.

* * *

Illyen az a Csema hol a remény sejtnek,
Ede tüz; többé a szivbe nem égnék.

Az iro tol kihul keremből - kebelem,
Borrad; - ezeg és föld mint egy fordul velim.

Ki fogna e' tábla' le rajzolására?
Az én vérem meg fogy tsak gondolására.

* * *

"Oh Isten! mért nyit meg az én sírom szája,
"Hogy lennén én ennyi kínoknak prédája.
"Oh! átkozott halál! mulo árnyék vala,
"A te kebledben életem hajnala.
"Ki vetél te engem e'kin öröngyében,
"Er örökre égo lángok' örvényébe.
"Ílyen gondokkal fog a' bűnös küszködni.
"Íly hiába valo panaszszal törödni.
"De lántrolva égen ily végső romlásra,
"Értem; van szám de tsak örök panaszlásra.
"Ita heverek s. veszek egy meg vetett sorban,
"Egy sílvesztet s. tűrrel megdörzögő táborban.
"Nem sütt a' nappalnak frissítő sugára,
"Hozzám; ide ezen örök ejtésekre.
"O! Felséges Atya! mivel érdemlertem?
"Hogy ennyi kínoknak tárgyává tettem?
"Az okosság s. érzés e' net tehetőségim,
"Egyes akarattal kintro ellen ségim.

"Hát tsak azért élek hogy mindég szenvedjen,
"Azért emlékezem hogy inkább szenvedjen?
"A remény-segnek is mosolygo hajnala,
"Gyásk szivemből látom örökre ki hala.
"Dár holtam volna meg anyámnak méhében,
"Mint sem nyögjen ily kín tűrés tengerében.
"Fel holt és fel élő itt nyögök sínylődöm,
"Egy szivbeli titkos erővel tűnődöm.
"Isten! miként néred az én kínaimat?
"Miként halgathatod az én panaszaimat?
"A' vagy nevedin kinom sokasága,
"Altal; ditsősséged minden hatósága.
"Ha bosszulni kívánsz-vegy elő lángokat,
"Sóvöldözéssel roppant világokat.
"Ke gyakoroly rajtam oly hatatos mérget,
"Belejt elengem egy alávalo fergett. -

* * *

"Késő immár sirni--vérről irt végrese,
"Az urnak; -- hogy legyen, örök gyótródese.
"Az igaznak pedig az Isten országa,
"Közzött; lesz örökre tarto boldogsága.

De ezen rémittő s, vidám rajzolásom,
A mit én el kezdtem - véget ér be máson.

En értem - nem tudok helyes emelkedni,
Kén telenittetem alá ereszkedni. -

* * *

Vetem arézt tollam egy oly rajzolásra,
Mely kissébb; De méltó mégis a' hallásra.
Se irom a' világ' ősrve olvadását,
Az élő állatok' szörnyű ordítását

* * *

A mendörgéseknek remény ropogása,
A Villamásoknak tüzes szikrázása.

Az éltető részen egybe sereglése.

Az élő állatok iszonyu böge

A' sűrű felleg szötéres tábor

Jelentik hogy itt van ama szörnyű ora.

Meg gyul az egész föld a' mennykőstűztől,
Sikradoznak a' füst sűrű fellegétől.

A' köny hullatásom' tserjei szikráznak.

Mendörgés keserű füst és gőz tártárnak.

Elterjed a' tűznek dühös diadalma,

Nyög a meg gyult földnek roppant birodal-
ma.

Az Olympus istlái magos tetejei,

A' többi hegyeket ki dúló fejei.

E' szörnyös tetővel fel nyuló két szálom,

A' felleg en várát tarto erős vállak.

Nagy ropogás közt meg adja a' magokat,

A' tűz járma alá görbesséti nyakokat.

Minden teremtesek valamin az égnek,

Szine alatt vagynak; a' tűztől meg ég-
nek.

De az egész földnek őszre olvadása.

Után; Sem szünik meg a tél pusztítása.

Bel hágván végre a szét fellegre,

El hat Diadalma onnan az egerre.

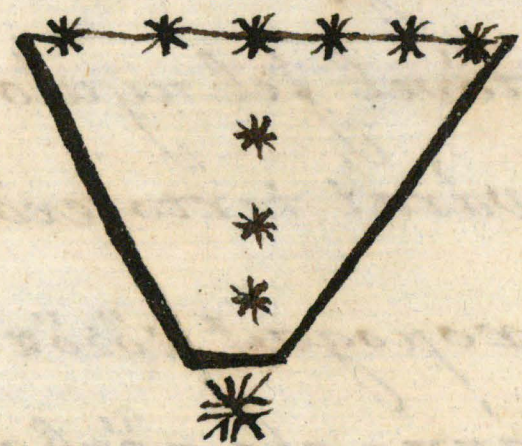
Meg emésztte a nap tüzes birodalmát,

A Hold s a Willagon kiterjedt hatalmát.

A mindenhatónak hat napi munkája,

deken egy órának hirtelen prédája. —

Vége. ~

Irta Mik. János

1805. —